

Landbrugsvirksomheder. Naar Talen er om at formindske Tilskuddet til Husdyrbrugskonsulenter, maa man gaa ud fra, at det samme vil være Tilfældet med Landbrugskonsulenterne baade i Landbo- og Husmandsforeningerne. Hvis den højtærede Landbrugsminister skulde holde fast ved dette Forslag, maa jeg i høj Grad beklage det. Jeg tror ikke, den Besparelse, Staten her opnaar, vil være af den Beskaffenhed, at man tjener ved den, man vil netop derved gøre sig skyldig i at spare paa Skillingen, men lade Daleren springe.

Der er forskellige Spørgsmaal med Hensyn til Omordning af Skuerne, men efter at disse Spørgsmaal er nævnt af de andre Ordførere, kan jeg springe dem over, saa meget mere som jeg mener, at de som saa mange andre dette Lovforslag vedrørende Spørgsmaal bedst kan gennemarbejdes og drøftes i det Udvalg, jeg formoder vil blive nedsat. I øvrigt skal jeg paa mit Partis Vegne være villig til en velvillig Drøftelse af de Forslag, her er stillet til Udgiftsbesparelser, men ud fra den Betragtning, at man ikke derigennem i mindste Maade maa gøre mindre effektivt det Arbejde, der nu udføres ude i Landbruget, med de Hjælpemidler, der har været nødvendige i Fortiden og ogsaa vil være det i Fremtiden, og som har hjulpet vort Landbrug til at naa den Højde, det i Øjeblikket staar paa. I det lange Løb vil det bedste Virkemiddel til at overvinde Landbrugskrisens Vanskeligheder være, at Landbruget staar med de bedst mulige og yderigeste Besætninger, at Landbruget faar Billighed for at faa den bedst mulige og billigst mulige Afrøde frem af den danske Jord. De Bevillinger, her er Tale om, er i Virkeligheden smaa i Sammenligning med Vigtigheden af de Spørgsmaal, jeg her har nævnt.

Wilesen: Saa vidt jeg kunde høre, hentydede det ærede Medlem Hr. Clausager i sin Tale til en Resolution, der er vedtaget af Landmænd vistnok i 1910; det var lidt utydeligt, jeg kunde ikke rigtig opfatte det klart. Jeg vil da tillade mig at minde om en Resolution, der, saa vidt jeg erindrer, blev vedtaget af de sjællandske Landmænd under Ministeriet Neergaard, hvori disse udtalte, at Landbruget var villigt ikke blot til at reducere Bevillingerne, saaledes som det ærede Medlem Hr. Clausager kom ind paa, men ogsaa til at give Afkald paa de Bevillinger, Landbruget fik, hvis de andre Erhverv vilde gaa ind paa det samme. Jeg kan ikke se rettere end, at denne Resolution viser Tro til, at det danske Landbrug i

dette som i mangfoldige andre Spørgsmaal kan staa paa egne Ben uden at behøve Statens Støtte og Krykke. Jeg synes, at det danske Landbrug har vist, at det ejer baade saglig Dygtighed og Samfølelse til at løse langt større Opgaver end den, de Bevillinger, her er Tale om, vedrører. Landbruget vil sikkert ogsaa have Evne og Villie til at løse denne Opgave, dersom Ansvaret helt og fuldt bliver lagt over paa det.

Tilmed ligger der vel ogsaa i denne Tankegang en Følelse af, at det i Grunden ikke er en naturlig Opgave for Staten at stykke saa een, saa en anden Portion ud til dette eller hint Erhverv. Ved at høre paa den Diskussion, der blev ført, fik man en lille Smule Fornemmelsen af, at der mellem Erhvervene føres en Kamp om, hvem der kan tilkæmpe sig den størst mulige Andel i Statens Midler. Den eneste Udvej ud af denne Tovtrækning er at sige, at disse Midler til syvende og sidst ikke er samlet for at komme saa een, saa en anden af disse Klasser og Erhverv til gode, efter som de forskellige Klasser og Erhverv i Øjeblikket har den politiske Magt og overvældende Indflydelse. Hvor skal man sætte Grænsen, hvis Staten skal indlade sig paa at støtte de enkelte Erhverv? Saa kommer vi ind paa det, som vi allerede er inde paa: at Statens Understøttelsespolitik paa dette Omraade som paa mangfoldige andre gaar over Grænsen. Jeg tror, at det klogeste vilde være at lade Folk beholde deres Penge ved at tage mindre i Skat og saa lade dem selv sørge for, hvorledes de vil administrere Pengene paa de Omraader, som disse Bevillinger tager Sigte paa. Det skulde nok blive gjort lige saa godt og for en billigere Penge.

Til lige ligger der i den Tanke, der ligger bag den Resolution, jeg nævnte, antydet en Nedskæringslinie, som jeg tror det vilde være godt for Regeringen at følge, enten Erhvervene siger ja eller nej; thi saa kunde Regeringen have sparet ikke saa faa Millioner, som den nu kunde have at skære ned paa, i Stedet for, at den nu maa skære ned paa de mest ømfindtlige Omraader, f. Eks. Aldersrenten. Man kan jo ikke være blind for, at den økonomiske Krise er ved at udvikle sig til en social Krise, og jeg tror, det vilde være en klog Politik af en Regering, der med Fasthed vil hævde sunde Forhold og Orden her i Landet, ikke at tilspidse netop denne sociale Krise.

Nedskæring er nødvendig, men den kunde lægges an paa en helt anden Maade, paa andre Felter og særlig paa en saadan Maade, at det ikke blot blev en Ned-